

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ‡ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

תענית-מאימתי		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
מאי עורפילא															ד. ^
עורו פילי.															ד. !
האי צורבא מרבנן דמי לפרצידיא דתותי קלא, דכיון דנבט - נבט.	ואמר רבא:														ד. ◇
האי צורבא מרבנן דרתח - אורייתא הוא דקא מרתחא ליה, שנאמר (ירמיהו כ"ג) הלוא כה דברי כאש נאם ה'.	ואמר רבא:														ד. ◇
כל תלמיד חכם שאינו קשה כברזל - אינו תלמיד חכם, שנאמר (ירמיהו כ"ג) וכפטיש יפצץ סלע.	רב אשי:														ד. ◇
אתון מהתם מתניתו לה, אן מהכא מתנינן לה - דכתיב (דברים ח') ארץ אשר אבניה ברזל, אל תקרי אבניה אלא בונייה.	רבי אבא לרב אשי:														ד. ◇
אפילו הכי, מביעי ליה לאיניש למילף נפשיה בניחותא, שנאמר (קהלת י"א) והסר כעס מלבך וגו'.	רבינא:														ד. ◇
שלושה שאלו שלא כהוגן, לשנים השיבוהו כהוגן, לאחד השיבוהו שלא כהוגן. ואלו הן: אליעזר עבד אברהם, ושאלו בן קיש, ויפתח הגלעדי.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:														ד. ◇
אליעזר עבד אברהם - דכתיב (בראשית כ"ד) והיה הגערה אשר אמר אליה הטי נא כדך וגו', יכול אפילו חזירת אפילו סומא - השיבו כהוגן, ונודמנה לו רבקה.															ד. ■
שאלו בן קיש - דכתיב (שמואל א' י"ז) והיה האיש אשר יכנו יעשרנו המלך עשר גדול ואת בתו יתן לו, יכול אפילו עבד, אפילו ממור - השיבו כהוגן, ונודמן לו דוד.															ד. ■
יפתח הגלעדי - דכתיב (שופטים י"א) והיה היוצא אשר יצא מדלתי ביתי וגו', יכול אפילו דבר טמא השיבו שלא כהוגן - נודמנה לו בתו.															ד. ■
והיינו דקאמר להו נביא לישראל: (ירמיהו ח') הצרי אין בגלעד אם רופא אין שם. וכתיב (ירמיהו י"ט) אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי. אשר לא צויתי - זה בנו של מישע מלך מואב, שנאמר (מלכים ב' ג') ויקח את בנו הבכור אשר ימלך תחתיו ויעלהו עלה, ולא דברתי - זה יפתח, ולא עלתה על לבי - זה יצחק בן אברהם.															ד. ■
אף כנסת ישראל שאלה שלא כהוגן, והקדוש ברוך הוא השיבה כהוגן, שנאמר (הושע ו') ונדעה נרדפה לדעת את ה' כשחר נכון מצאו ויבאו כגשם לנו. אמר לה הקדוש ברוך הוא: בתי, את שואלת דבר שפעמים מתבקש ופעמים אינו מתבקש, אבל אני אהיה לך דבר המתבקש לעולם, שנאמר (הושע י"ד) אהיה כטל לישראל.	רבי ברכיה:														ד. ◇
ועוד שאלה שלא כהוגן, אמרה לפניו: רבונו של - עולם, (שיר השירים ח') שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך. אמר לה הקדוש ברוך הוא: בתי, את שואלת דבר שפעמים נראה ופעמים אינו נראה, אבל אני אעשה לך דבר שנראה לעולם, שנאמר (ישעיהו מט) הן על כפים חקתיך.															ד. ◇
אין שואלין את הגשמים כל.															ד. < ■
שאלה והזכרה חדא מילתא היא	סברוה:														ד. ◇
מאן תנא?															ד. ^
רבי יהושע היא	רבא:														ד. ◇
משעת הנחתו.	דאמר: [רבי יהושע]														ד. ! ■
אפילו תימא רבי אליעזר, שאלה לחוד והזכרה לחוד.	אמר ליה אביי:														ד. ◇
לימא רבי יהושע היא	ואיכא דאמרי:														ד. †
משעת הנחתו.	דאמר: [רבי יהושע]														ד. † ■
אפילו תימא רבי אליעזר, שאלה לחוד והזכרה לחוד.	רבא:														ד. !
העובר לפני התיבה כל.	רבי יהודה:														ד. < ■
עד מתי שואלין את הגשמים? רבי יהודה אומר: עד שיעבור הפסח	ורמינהו: [רבי יהודה]														ד. † ■
עד שיעבור ניסן	רבי מאיר:														ד. † ■
לא קשיא, כאן - לשאול, כאן להזכיר. מישאל שאיל ואויל, להזכיר - ביום טוב הראשון פסיק.	רב חסדא:														ד. ! ◇
הא דרב חסדא קשיא (משלי י') כחמץ לשנים וכעשן לעינים. ומה במקום שאינו שואל - מזכיר, במקום ששואל - אינו דין שיהא מזכיר?	עולא:														ד. †
תרי תנאי אליבא דרבי יהודה.	אלא אמר עולא:														ד. ! ◇

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה	מימרא-statement challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
מקרא-key:	

תענית-מאימתי		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי עד שיעבור הפסח - עד שיעבור שליה צבור ראשון היורד ביום טוב ראשון של פסח.	רב יוסף:										!	◇
שאלה ביום טוב מי איכא?	אמר ליה אבוי:										?	◇
אין, שואל מתורגמן.	אמר ליה: [רב יוסף]										!	
וכי מתורגמן שואל דבר שאינו צריך לצבור?											?	
אלא, מחורתא כדעולא.											■	◇
מאי עד שיעבור הפסח - עד שיעבור זמן שחיטת הפסח, וכתחילתו כן סופו, מה תחילתו מזכיר אף על פי שאינו שואל - אף סופו מזכיר אף על פי שאינו שואל.	רבה:										!	◇
בשלמא תחילתו מזכיר - הזכרה נמי ריצוי שאלה היא, אלא סופו מאי ריצוי שאלה איכא?	אמר ליה אבוי:										?	◇
אלא מחורתא כדעולא.											■	◇
הלכה כרבי יהודה.	רבי אסי אמר רבי יוחנן:										■	◇
ומי אמר רבי יוחנן הכי?	רבי זירא לרבי אסי:										?	
בשלשה במרחשוון שואלין את הגשמים	והתנן: [ת"ק]										◆	◇
בשבעה בו.	רבן גמליאל:										◆	◇
הלכה כרבן גמליאל	ואמר רבי אלעזר:										■	◇
גברא אגברא קא רמית?	אמר ליה: [רב אסי]										!	◇
איבעית אימא: לא קשיא כאן - לשאול, כאן - להזכיר.											!	◇
במקום ששואל מזכיך	והאמר רבי יוחנן:										?	◇
ההוא להפסקה איתמר.											!	
התחיל להזכיר - מתחיל לשאול, פסק מלשאול - פוסק מלהזכיר	והאמר רבי יוחנן:										■	?
אלא לא קשיא: הא - לן, הא - להו.											!	◇
מאי שנא לדידן - דאית לן פירי בדברא, לדידהו נמי - אית להו עולי רגלים											?	
כי קאמר רבי יוחנן בזמן שאין בית המקדש קיים.											!	
השתא דאית להכי הא והא לדידהו, ולא קשיא: כאן - בזמן שבית המקדש קיים, כאן - בזמן שאין בית המקדש קיים.											!	◇
ואנן דאית לן תרי יומי, היכי עבדינן?	והאמר רבי יוחנן:											^
מתחיל במוספין, ופוסק במנחה ערבית ושחרית, וחוזר במוספין.	רב:										◆	!
פוקו ואמרו ליה לאבא: אחר שעשיתו קודש תעשהו חול?	שמואל:										?	
מתחיל במוספין ובמנחה, ופוסק ערבית ושחרית, וחוזר ומתחיל במוספין.	אלא אמר שמואל:										◆	!
כיון שהתחיל - שוב אינו פוסק.	רבא:										◆	!